

уплашени силно крѣщятъ ; черно Татарче извед-
нѣжъ връща коня си назадъ; той грѣмва на воздухъ
и съ рѣжъ выка на помощъ другы-тѣ Татары.

Василь и Петръ съ ножове въ рѣжъ бѣжтъ
ся срѣдѣ кырвана. Татаринѣ единѣ мъртавъ лѣжи
подъ крака-та имъ, а другы-тѣ храбро отбиватъ
Васильовый ножъ, кой го маха насамъ и нататѣкъ,
повече да ся пази, а най вече да обезсиля про-
тивницы-тѣ и легко да ги ранява.

— Отмахвай Петре, Станкъ и булкѣ-тѣ въ
горѣ-тѣ, изкрѣщи той.

Прѣди да каже това Василь, Петръ ся спусна
право камъ онѣсъ кола, дѣ съ силъ карахъ Станкъ
и булкѣ-тѣ да хвлезѣтъ.

— Назадъ Станке, оттеглете ся, нехвлязайте,
извика Петръ и женска дебела рѣка отхвъркна на
старнѣ отъ Татаркынѣ-тѣ.

Младо Татарче съ выкъ, крѣсакъ и съ ножъ
въ рѣжъ тыча бѣрзо и бѣрзо. То ся приближи.

— Петре! пази ся выкна Василь.

Петръ ся исправи.

— О! ей го... сега ты или азъ... Станке и ты
бульо бранете ся самичкы, ако можете, и бѣгайте
на правѣ странѣ въ горѣ-тѣ... А съ тебе убійцо!
сега азъ щѣ ся расплатѣ.